

DECALOGUL

2. Să nu-ți faci chip cioplit și nici asemănare a vreunui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești lor.

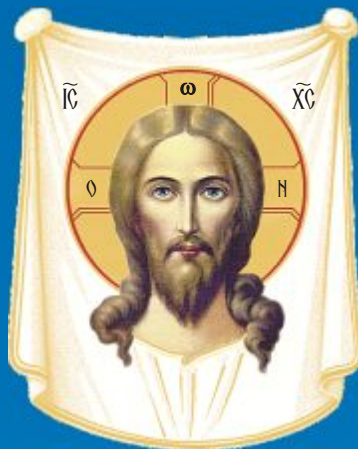
Conform *poruncii a doua* (Ieșire 20, 4-5), creștinul nu trebuie să se închine la idoli, adică la lucruri făcute de mâini omenești sau la alte fapte ale lui Dumnezeu, pe care să le socotească înzestrate cu puteri dumnezeiești. Prin această poruncă se oprește idolatria, atât de răspândită pe vremea când Dumnezeu a dat poporului evreu cele **10 porunci**.

Creștinii nu se mai gândesc astăzi la zei mincinoși, adică la idoli, așa cum credeau unele popoare din vechime, iar cuvântul *idol* a primit în creștinism și un alt înțeles. De pildă, iubirea de argint este numită de Sfântul Apostol Pavel *închinare la idoli* (Col. 3, 5); tot asemenea lăcomia la mâncăruri și băuturi, căci dumnezeul lacomului este pântecele

(Filip. 3, 19). Deci banii, mâncarea, hainele și alte lucruri care l-ar face pe om rob al lor, pot fi considerate pe bună dreptate ca idoli lui.

Porunca aceasta nu oprește cinstirea sfințelor icoane, care sunt reprezentări ale unor ființe reale (Dumnezeu, Maica Domnului, Sfinții) și despre care cel de al VII-lea Sinod Ecumenic a hotărât: *"Este permis și chiar bineplăcut înaintea lui Dumnezeu a face icoane. Acestor icoane sfințe nu li se dă însă adorarea (închinarea) care se cuvine numai lui Dumnezeu, ci venerarea sau cinstirea care se aduce persoanei înfățișate pe icoană, iar nu materiei icoanei sau chipului de pe ea"*.

Chipul lui Iisus Hristos imprimat pe mahrama Sfintei Veronica în Vinerea Mare pe drumul Golgotei ne dovedește că Dumnezeu a binevoit ca să fie cinstit ca Persoană în icoane.

Mahrama

(din cartea "Învățătura de credință ortodoxă")

Un orb adevărat

O veche povestire spune despre un om care avea un singur gând: să aibă aur, tot aurul posibil.

Era un gând puternic care-i devora mintea și inima. Nu reușea astfel să aibă nici un alt gând, nici o altă dorință pentru alte lucruri care nu ar fi de aur.

Pe când trecea prin fața vitrinelor din orașul său, le vedea pe cele de bijuterii. Nu remarca multe alte lucruri minunate. Nu remarca persoane, nu dădea nici o atenție cerului albastru sau miresmei florilor.

Într-o zi nu mai rezistă: intră în grabă într-un magazin de bijuterii și începu să-și umple buzunarele cu brățări de aur, inele și cercei.

Bineînțeles, pe când ieșea din magazin, a fost arestat. Polițiștii l-au întrebat:

- Cum ai putut crede că vei trece neobservat? Magazinul era plin de lume.
- Chiar? zise omul surprins. Nu mi-am dat seama. Eu vedeam numai aurul.

Dumnezeu ți-a dat averea pentru ca să cumperi cu ea cerul.

Sf. Ioan Gură de Aur

Nu bogăția e un lucru rău, ci iubirea de arginți. Sărac este acel bogat care se îmbogățește cu argintul, dar în ce privește faptele bune este sărac.

Sf. Tihon din Zadonsk

Stăpânește-ți avuția, dar nu o lăsa să te stăpânească.

Fericitul Augustin

Sunetul metalului care umple urechile iubitorului de argint îl face surd la glasul darului.

Sf. Ioan Gură de Aur